

כי כשהכשירה תורה את הפסח בפנים בשאר ימות השנה לשם שלמים, לא הכשירה אלא בפנים, שבשחיטה זו הוא נעקר משמו הראשון ומוכשר לשם שלמים, אבל כשהוא נשחט בחוץ, אף על פי שנשחט לשם שלמים, אינו נעקר ממה שהיה [=עקירת חוץ לאו שמה עקירה], ועדיין שם פסח עליו, ומאחר שאינו ראוי בפנים לשם פסח, השוחטו בחוץ, פטור מכרת של שחוטי חוץ.

ג. דעת רבין אמר רבי ירמיה אמר רבי יוחנן. וכן דעת רב אשי.

השוחט את הפסח בשאר ימות השנה בחוץ לשם שלמים, חייב כרת של שחוטי חוץ, משום שראוי להישחט בפנים לשם שלמים [ועקירת חוץ שמה עקירה].

וכמו כן השוחט את הפסח בשאר ימות השנה בחוץ, לשם פסח [או סתם], גם כן חייב, כי אף שאינו ראוי להישחט בפנים לשם פסח, מכל מקום ראוי הוא להישחט בפנים לשם שלמים, ומאחר שיש אופן שבו הוא ראוי בפנים, השוחטו בחוץ חייב.

ואין זה דומה לאשם מחוסר זמן הנשחט בחוץ לשמו, שאין חייבים עליו משם שחוטי חוץ, אף על פי שהוא ראוי בפנים שלא לשמו, כי האשם, כדי שיהיה ראוי בפנים, צריך לעקור ממנו שם אשם שעומד לו, אבל הפסח בשאר ימות השנה, עומד לשם שלמים, ולכן כבר עתה נחשב כראוי להיקרב בפנים והשוחטו בחוץ חייב.

השוחט את הפסח בחוץ בשאר ימות השנה	לשמו [וסתם]	שלא לשמו
דעה א	פטור	חייב
דעה ב	פטור	פטור
דעה ג	חייב	חייב

השוחט חולין בעזרה פטור מכרת

כבר נתבאר, שהשוחט קדשים חוץ לעזרה, חייב על כך כרת, שנאמר, "איש איש מביתו יקראל אשר ישחט שור או כשב או עז במחנה או אשר ישחט מחוץ למחנה. ואל פתח אהל מועד לא יביאו להקריב קרבן לה' לפני משכן ה' דם חשב לאיש ההוא דם שפך ונקרת האיש ההוא מקרב עמו" (ויקרא י"ז ג-ד).

והיה מקום ללמוד בקל וחומר, שכשם שהשוחט קדשים בחוץ, חייב על כך כרת, כן השוחט חולין בפנים, יהיה חייב על כך כרת. שכן קדשים, מתחילה קודם שקדשו, היו